

Съ него ще се мѣри! Та може ли го изяде, я! . . .
Така се говорѣло — ще го изяде! — думалъ си
заякътъ и усмихнато поглеждалъ птичето.

Но нещешъ ли, едно сухо листо се отронило
отъ дървото, паднало на опашката на зайчето и то
тѣй се уплашило, че изгубило и ума и дума.
Опналъ заякътъ уши назадъ и дрѣжъ да го нѣма.
Хукналъ той къмъ ливадата да дири спасение. Бѣга,
та прахъ се дига! И колкото повече бѣга, толкова
по-голѣмъ страхъ го обзема. . .

И когато, уморенъ, се спрѣлъ подъ кичестата
елха въ дола, едва се успокоилъ.

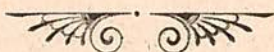
Починалъ си, облизалъ си лапитѣ и казалъ:

— Все пакъ то отъ мене се уплаши, та извика
така! Ехъ, да не съмъ тѣй страхливъ, какъвъ юнакъ
щѣхъ да бѣда! . . .

И до като билъ живъ, не забравялъ тази случка.
И кога разказвалъ нѣщо на кжсоопашагитѣ си вну-
чета, все така свършвалъ:

— Веднажъ едно птиче се уплаши отъ мене.
Да, отъ мене се уплаши то! . . .

Прѣведе Тр. Симеоновъ.

Ваксаджийче.

Нося азъ сандъче здраво,
Четки имамъ чисти, нови —
Съ тѣхъ обувки бързо лѣскамъ,
Въ три минути сж готови!

Малко учихъ — малко зная,
Мразя всѣкаква просия,
Ваксаджийче станахъ само
Мами сълзи да изтрия . . .

Люб. Бобевски.